

ERHVERVSJURA

Sveriges skattemyndigheder har tabt retssag om aggressiv skatteplanlægning

EU-Domstolen har konkluderet, at svenske skatteregler er uforenelige med retten til fri etablering, som er en grundlæggende frihedsret i EU. Dermed har Sverige tabt et retsopgør om retten til at nægte udenlandske virksomheder adgang til at fradrage koncerninterne rentefradrag. EU-Domstolen fastslog, at nægtelse af disse fradrag udgjorde forskelsbehandling over for ikke-svenske selskaber.

HANS SØNDERBY CHRISTENSEN
advokat,
specialiseret i EU-ret
finans@finans.dk

PATRICK GOERGEN
advokat,
specialiseret i EU-ret
finans@finans.dk

I januar afsagde EU-Domstolen dom om en svensk skatteregels forenelighed med unionsborgeres ret til frit at etablere sig på unionens område.

Sagen angik interne transaktioner mellem selskaber i en koncern. Moderselskabet i denne koncern har hjemsted i Frankrig. Det svenske datterselskab Lexel AB (herefter Lexel) erhvervede i 2011 15 pct. af et andet selskab i koncernen ved navn Schneider Electric Services SPRL (herefter SESI) fra det spanske datterselskab Schneider Electric España SA (herefter SEE), der også var en del af koncernen. Lexel finansierede købet af disse aktier ved at optage et lån i banken Bossière Finances SNC (herefter BF) med hjemsted i Frankrig, der også var en del af koncernen. Lexel betalte i 2013 og 2014 renter til BF for henholdsvis 5,5 og 5,9 mio. euro. Lexel anførte, at årsagen til købet af aktierne i SESI fra SEE var, at SEE skulle bruge kapital til at indfri lån, som SEE havde optaget til køb af et selskab uden for koncernen. Lexel afviste, at transaktionen havde til sigte at skaffe koncernen en skattefordel.

De svenske skatteregler indeholdt en værnregel mod aggressiv skatteplan-

lægning. Renteudgifter var ikke fradragsberettiget, hvis gældsforholdet er opstået hovedsageligt for at opnå en væsentlig skattefordel for de koncernforbundne selskaber (herefter værnreglen). Skatteverket (de svenske skattemyndigheder) nægtede Lexel fradrag for renteomkostningerne med henvisning til denne regel. De svenske skattemyndigheder mente, at transaktionerne blev gennemført for at opnå ret til fradrag i Sverige i stedet for Spanien for renteudgifterne til købet af aktierne i SESI og med henblik på at opnå en væsentlig skattefordel.

De svenske skattemyndigheder mente desuden, at den svenske værnregel var forenelig med artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der omhandler unionsborgeres ret til etablering. Lexel lagde sag an ved Förvaltningsrätten i Stockholm (forvaltningsdomstolen i Stockholm, Sverige).

Denne domstol var enig i de svenske skattemyndigheders opfattelse og fastholdt, at fradrag skulle nægtes. Forvaltningsdomstolen bemærkede dog, at havde BF haft hjemsted i Sverige, ville den svenske værnregel ikke finde anvendelse og fradragene kunne i så fald ikke nægtes. Dette betød, ifølge forvaltningsdomstolen, at

værnsreglen udgjorde en restriktion for etableringsfriheden, men at dette kunne begrundes i hensyn til ladt efter EU-reglerne.

Lexel appellerede først afgørelsen til Kammarrätten i Stockholm (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i Stockholm, Sverige), og sagen blev sluttelig appelleret til Högsta förvaltningsdomstolen (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Sverige). Denne instans ønskede at udsætte sagen og forelægge EU-Domstolen det præjudicielle spørgsmål, om anvendelsen af den svenske værnregel udgjorde en restriktion for etableringsfriheden, og i bekræftende fald om denne kunne begrundes i almene hensyn, der ville betyde, at værnreglen ikke var i strid med EU-retten.

EU-Domstolen bemærkede indledningsvis i forhold til artikel 49, at restriktioner som hindrer borgere i en medlemsstat i frit at etablere sig på en anden medlemsstats område, skal ophæves. Etableringsfriheden medfører, at selskaber, der er lovligt stiftet, og hvis vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed er beliggende inden for unionen, har krav på at udøve deres virksomhed i andre medlemsstater.

EU-Domstolen bemærke-

de videre, at en forskelsbehandling, som følger af en medlemsstats lovgivning til ulempe for de selskaber, der udøver deres etableringsfrihed, ikke udgør en hindring for denne hvis 1) den vedrører situationer, der ikke er objektivt sammenlignelige, eller 2) hvis den er begrundet i et såkaldt tvingende alment hensyn og står i rimeligt forhold til det mål, som dette hensyn søger at forfølge.

EU-Domstolen fandt, at der forelå en forskelsbehandling, da Lexel kunne have opnået fradrag på renteudgiften, hvis BF havde haft hjemsted i Sverige. Dette skyldtes, at den pågældende værnregel ikke kunne gøres gældende over for fradrag på lån optaget mellem to koncernforbundne selskaber, der begge var beliggende i Sverige. Dermed forelå der en forskelsbehandling mellem svenske og ikke-svenske selskaber til ugunst for de selskaber, der ikke har hjemsted i Sverige. Dette medfører, at der opstår en negativ indvirkning på selskabers udøvelse af etableringsfriheden.

En sådan forskelsbehandling var tilladelig efter EU-regler, hvis denne vedrører situationer, der ikke objektivt er sammenlignelige, eller såfremt den er begrundet i et tvingende hensyn og

Senest kom Lagkagehuset i mediernes søgelys, da det kom frem, at det var ejet af en fond på Jersey, der er et kendt skattely.

står i rimeligt forhold til det forfulgte mål.

Ifølge EU-Domstolen adskiller situationen, hvor rentebetaling sker imellem to koncernforbundne selskaber i to forskellige medlemsstater, sig ikke fra situationen, hvor to koncernselskaber har hjemsted i den samme medlemsstat. Dette betød, at de to situationer var objektivt sammenlignelige. Derfor skulle det undersøges, om forskelsbehandlingen kunne begrundes i tvingende almene hensyn.

I relation til de tvingende almene hensyn anførte de svenske skattemyndigheder, at værnreglen dels knytter sig til bekæmpelse af skattevig og skatteunddragelse, dels til behovet for at opretholde en afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne - altså hensynet til at indkomster bliver beskattet korrekt i de lande, hvor de skal, og ikke ender med at blive beskattet i lavbeskatningslande.

EU-Domstolen konkluderede, at de hensyn, som de svenske skattemyndigheder anførte, ikke kunne anerkendes som begrundelse for en foranstaltning, der i princippet er i strid med en grundlæggende frihed. Allede fordi hensynet ikke kunne anerkendes, blev spørgsmålet om, hvorvidt hensynet stod i rimeligt forhold til det forfulgte, ikke behandlet. EU-Domstolen konkluderede sluttelig, at den svenske skatteregel, af de ovenstående grunde, var uforenelig med retten til fri etablering, som er en grundlæggende frihedsret i EU.

I de senere år er der både i den danske befolkning og hos danske skattemyndigheder kommet øget fokus på det, der kaldes aggressiv skatteplanlægning. Senest kom Lagkagehuset i mediernes søgelys, da det kom frem, at det var ejet af en fond på Jersey, der er et kendt skattely. Skattemyndigheder verden over forsøger at sikre, at man effektivt beskatter de indtægter, man som skattemyndighed har ret til.

Dog viser den seneste dom fra EU-Domstolen, at medlemsstaterne skal være opmærksomme på, at deres bestræbelser på at sikre statskassen det korrekte skatteprovenu ikke er i strid med EU-retten.

Denne artikel om aktuel EU-ret, som bringes i Jyllands-Posten, udarbejdes af advokat Hans Sønderby Christensen (H), Sønderby Legal, samt advokat Patrick Goergen, begge specialiserede inden for området.

EU-Domstolen konkluderede, at de hensyn som de svenske skattemyndigheder anførte, ikke kunne anerkendes som begrundelse for en foranstaltning, der i princippet er i strid med en grundlæggende frihed. Foto: JP